

Beeld: Taroná Leonora

DUIZENDEN STAPPEN OP DE TEGELS

Stug loop ik door. Niet achter je kijken, loop met een rechte rug en loop gewoon door.

Ik voel mijn handen in mijn zakken nog steeds trillen. Doe normaal, haal diep adem en verman jezelf. Terwijl ik de koude ochtendlucht inademen, voel ik wat meer rust in mijn lichaam komen. Ik neem de bocht, struikel bijna over een nog halfdronken zwerver en vervolgens zie ik van ver al mijn huis. Terwijl ik de sleutel in het slot draai, vraag ik me af er nog thee ligt.

Ik loop door naar boven, door de kleine, rommelige woonkamer en kom in de smalle keuken. Tegen het raampje leunt een dikke duif, alsof 'ie zojuist een hele tocht heeft doorstaan. Ik open één van de krakkemikkige laadjes en achterin vind ik nog een verloren zakje rooibosthee. Terwijl ik met de stomende mok thee voor me zit aan de tafel in de huiskamer, speel ik de scène opnieuw af.

Ik kwam net de supermarkt uit. Ik had een lijstje meegenomen, want vanavond zou ik naar het jeugdcentrum gaan om de jongens en meiden te trakteren op roze koeken en cola, omdat mijn stage er helaas opzit volgende week. Terwijl ik de winkel uitloop en in mijn hoofd het boodschappenlijstje nog een keer afga, gebeurt het.

Hij leunde tegen de muur met zijn zware, grote lijf. Hij had een zwart leren jack aan, afgetrapte Nikes en de meest grote, zwarte ogen die ik ooit had gezien.

Ik had die ogen al een keer eerder gezien, toen hij vol gesnoven met drugs het jeugdcentrum binnenviel en alles kort en klein sloeg. Zodra hij mij in het oog kreeg, veerde hij nonchalant op en stak een sigaret op. Met de sigaret al gloeiend in zijn mond liep hij richting mij. Zodra onze blikken kruisten, voelde ik de onrust in mijn maag opkomen. Ik zette instinctief meteen een stap naar rechts, maar het was te laat. Met een enorme vaart raakte hij mijn schouder.

‘Vieze homo! Let op waar je loopt! Jij vies mietje!’ Nadat ik de klap had opgevangen, bleef ik als aan de grond genageld staan. Ik liet de woorden over me heen komen en met elk woord trokken mijn schouders steeds meer omhoog. Ik zag mensen omkijken en niet helpen, wat me nog meer kwetste dan alleen de woorden die op mij werden afgevuurd.

Nadat ik wat moed had verzameld, zette ik het op een lopen. Hij riep me nog na: ‘Loop maar weg ja! Jij bent niet meer dan afval!’

Terwijl ik mijn oortjes in mijn oren wilde stoppen, merkte ik hoe erg mijn vingers trilden. Pas na de vijfde keer kreeg ik mijn oortjes ook echt in mijn oren. Ik telde het aantal tegels waar ik op liep.

Op het moment dat mijn ogen begonnen te prikken, zette ik mijn nagels hard in de binnenkant van mijn hand. Zou hij er vanavond ook plotseling zijn tijdens mijn afscheid?